

Rane pri naših domačih živalih se morajo takoj s čisto vodo dobro izprati, in če se ti zdé še tako neznatne. Ako tiste močno krvavijo, tedaj se naj pridene vodi nekaj galuna (Alaun). Da se rane obvarujejo prisada in gnjilobe, namazati jih moramo s kolodijum (Kollodium), ki naredi nekako prevlako, da zamorejo brez ovir zaceliti. Poslednje sredstvo dobi se v vsaki lekarni in je dobro, ako ga imamo pri hiši vedno pripravljeno.

Strd (čebelni med) za male otroke. Ako devajo matere ali pestunje dojenčkom v mleko sladkor, tedaj ravnaajo jako napačno. (Omeniti moramo tukaj, da je najboljša in najprikladnejša hrana za dojenčke materino mleko, ako je mati zdrava.) Sladkor povzroča otročičem s svojim pretvorjanjem v kisline dostikrat mnoge nadležnosti, ja celo bolezni. Čisto drugače je s strdjo. Ta preide (biti mora dobra in čista), kakor voda, neposredno v krvne posode, brez da bi kaj zaostalo, ter služi vsled svojih sestavin, za ohranitev, oziroma pomnožitev telesne toplote. Saj še male čebelice vzdrže o najhušem zimskem mrazu v svojih panjih toploto na precejšnji višini (16° R). Strd ne nareja nobenega vretja in tudi ne kislin. Strdi se naj primeša tekoči otroški hrani 2 odstotka, gosti hrani (jedilam) pa 5 odstotkov.

Kako se snažijo noži in vilice? Najboljše in najcenejše sredstvo za snaženje omiznega orodja je surov krompir. Krompirjev gomolj se čez sredo prereže, oba dela se s svojima reznima ploščama pomažeta v prahu od opeke ali apna ter se nato ž njima noži in vilice rje in drugih madežev osnažijo, in sicer tako da se denejo rezila nožev ali kaveljni vilice med zopet skupaj djani prerezni plošči, med katerima se nato sem in tje ribljejo. Na ta način postanejo noži in vilice čisti in svitli.

Pisma uredništva.

G. S. C. v Kozjem: »Razlaganje svetega pisma« po filipposovem načinu prepustimo slobodno temu lističu, mi se njegova modrovanja ne bomo vtikali. — Hvala Vam za poslano naročnino (6 kron). Pozdrav!

Našim naročnikom v Trbonjah: Ako Vaš župnik Vas ne bode pustil na miru, tedaj nam to nemudoma namanite, da ga bomo malo poštrišglali. Krtača je zanj premeška.

G. V. K. v Doberlavasi: Kakor vidite, je Vam ustrezno. Nam pač ni mogoče namah vsem ustreči, toraj prosimo vsestranskega potrpljenja. Pozdrav Vam in vsem vrlim korošcem!

Večim naročnikom: Kdor želi dobiti dovoljenje za prodajo »Stajerca«, naj na to nemudoma naznani, da mu to dovoljenje ali sami priskrbimo, ali pa damo svét, kam da se ima obrniti v svrhu pridobitve tozadevnega dovoljenja.

Našim cenjenim dopisnikom: Prosimo Vas potrpljenja, ker nam zaradi obilice doposlanih dopisov ni mogoče vsem ob enem ustreči, Pozdrav!

Smešnice.

Jasen odgovor. Friderik Veliki, kralj pruski, je iz nagajivosti vprašal svojega generala Zarembo, kako se prav za prav s celim imenom kliče. General je odgovoril: »Zarembo Rotokatacurak«. »Tako se še sam hudič ne kliče«, je zavpil Friderik. — »Saj ta tudi ni iz moje rodovine«, je pristavil general hladno.

Dovtipni nadvojvoda. Pred dunajski magistrat je pridrdrala te dni dvorna kočija, katere voznik je naznanil nekemu višjemu magistratnemu uradniku, ki ima skrbeti za negovanje cest, da ga cesar nujno pričakuje v posebni avdijenci v gradu Lainzu. Seveda je povabljeni ves vznemirjen v srečnem pričakovanju oblekel najlepšo gala-obleko. Dvorna ekvipaža na gumijevih kolesih je v največjem diru odnesla presrečnega uradnika proti cesarjevemu gradu. V prijetne sanje zatopljen ni uradnik niti opazil, kako so konji blizu gradu vedno hujše dirjali, a cesta, ki je bila izročena njegovemu varstvu v najvišji inštanci, je bila vedno bolj polna mlakuž in lukenj. Blizu gradu so hipoma konji začeli takorekoč plavati preko luž, iz katerih je v curkih škropilo po konjih, vozu, uradnikovim črni obleki, beli srajci in svetlemu cilindru. Kočijaž pa je tiral konje, kakor bi bil znorel. Ne prošnje ne grožnje ga niso omehčale, češ, njegova naloga je, gospoda naglo pripeljati v grad. V takem divjem diru je pridrdrala dvorna ekvipaža pred grad, a preden je imel uradnik količkaj časa se osnažiti cestnega blata, je stal smehlajoč se pred njim sedanji gospodar Lainškega gradu, cesarjev zet, nadvojvoda Fran Salvator. Ves osramočen je uradnik jecljal svoje opravičenje zaradi blatne obleke. Nadvojvoda pa je odgovoril nadzorniku dunajskih cest: »O, nič ne de, ravno tako izgleda vselej Nj. Veličanstvo, kadar se pripelje v Lainz«. In s tem je bila avdijenca tudi končana.

Prebrisani ptlički. Nedavno so prišli v nek hotel v Parizu štiri dokaj fino oblečeni pa tudi dovolj potrebni gospodeki ter si pri natakarku, ki je šele pred kratkim z nekega malega mesteca došel tjekaj v službo, naročili različnih dobrih pa tudi dragih jestvin in lepo število butelj. Ko se je ta vesela družba dobro nadevala in rujnega vinca navlekla, prišlo je do plačila. Vsakteri izmed četvorice posegnil je v svoj žep ter želel ves račun sam poravnati in očevidno pretil je zategadelj že prepir. Zdaj pa eden izmed te pajdašije predlaga, da naj bode čast do plačila le tistemu, katerega natakark s zavezanimi očmi najprej ujame. Nič slabega sluteči natakark si res da oči zavezati in postaviti v kot, od koder bi imel svojo iskanje začeti. Medtem pa so uni štiri lisjaki pete odnesli, ko je »slepa miš« po sobi taval in iskala. Ko je gospod od hotela v sobo vstopil, zgrabil ga je natakark in klical: »Vi plačate!«; gospod pa mu je njegovo neumnost razjasnil in dotično svoto v njegovo plačo zaračunal.